

Sygn. akt IV KK 156/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 21 sierpnia 2013 r.,

sprawy **A. P.**

oskarżonej z art. 212 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego - R. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 grudnia 2012 r., sygn. akt IX Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 17 października 2011 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela prywatnego R. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 17 października 2011 r., sygn. akt II K [...], uniewinnił A. P. m.in. od zarzutu dokonania czynu z art. 212 § 1 k.k., opisanego w ten sposób, że w dniu 14 kwietnia 2011 r. w S., woj. [...], pomówiła oskarżyciela prywatnego R. P. o to, iż dokonał on zaboru mienia w postaci aparatu fotograficznego, co do którego wiedziała, iż stanowi on ich współwłasność małżeńską i znajdował się w jej posiadaniu, za wyjątkiem krótkich chwil kiedy R. P. wyjmował z aparatu kartę pamięci.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2012 r., sygn. akt IX Ka [...], Sąd Okręgowy w K. po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela prywatnego M. P. i jego obrońcy, który zarzucił obrazę przepisów postępowania i błąd w ustaleniach faktycznych, po czym zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, utrzymał tenże wyrok w mocy.

Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego w kasacji dotyczącej tylko wyżej opisanego czynu, zarzucił „rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie przepisów prawa procesowego:

- art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego oceny zeznań świadka H. P. (małoletniego syna stron przesłuchanego w postępowaniu odwoławczym – przyp. SN), w następstwie której doszło do odmówienia im waloru wiarygodności, jak również art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie zasięgnięcia opinii biegłego psychologa w przedmiocie psychologicznej wiarygodności zeznań ww. świadka, w sytuacji gdy stwierdzenie tejże okoliczności wymagało wiadomości specjalnych i miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;
- art. 433 § 2 w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przez sąd II instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, w następstwie czego doszło do uznania, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w pełni na jakich faktach oparł się Sąd ustalając stan faktyczny oraz brak wyjaśnienia dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a w konsekwencji – utrzymanie w mocy wadliwego orzeczenia,
- art. 433 § 2 w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd II instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, co znalazło wyraz w braku dokonania weryfikacji oceny zgromadzonego przez Sąd I instancji materiału dowodowego (we fragmentarycznym zakresie, w którym jest możliwe jej zrekonstruowanie w oparciu o wadliwie sporządzone uzasadnienie), w konsekwencji czego Sąd odwoławczy nie wykrył zaistniałych błędów w zakresie ustalenia stanu faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia i utrzymał w mocy orzeczenie wadliwe”.

W konkluzji pełnomocnik wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w S. (w zaskarżonej części – przyp. SN) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna okazała się oczywiście bezzasadna.

Konfrontacja jej treści z pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku upoważnia do wniosku, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się zarzucanych uchybień. Przede wszystkim, nietrafny a nawet niezrozumiały jest zarzut naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. w sposób wskazany w kasacji, skoro Sąd ten przesłuchał małoletniego H. P. w obecności biegłego psychologa, a następnie dopuścił dowód z ustnej jego opinii, poprzedzonej jej pisemną formą, właśnie m.in. na okoliczności wskazane w zarzucie po pierwszym *tiret*. Pozostałe zarzuty naruszenia prawa procesowego stanowią wyłącznie polemikę z oceną dowodów dokonaną nie tylko przez Sąd odwoławczy, ale i przez Sąd I instancji, o czym już świadczy przywołanie przepisów będących podstawą działania Sądu *meriti* (art. 410 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k.) i krytyka jego oceny w osnowie zarzutów. Polemiczny jedynie charakter kasacji jest uwidoczniony w jej uzasadnieniu. Przedstawia się w nim subiektywną ocenę materiału dowodowego, ze wskazaniem, którym depozycjom stron i H. P. należało dać wiarę, które natomiast są nieprawdziwe. Zdaniem skarżącego, zdyskwalifikowane jako niewiarygodne powinny być zeznania A. P. z powodów przytoczonych już w apelacji. Sąd Okręgowy miał jednak w polu widzenia wszystkie istotne dowody, o czym świadczy treść jego motywów, w tym, pomijane przez skarżącego, zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia i ujawnili aparat fotograficzny.

Kasacja w najmniejszym stopniu nie wykazała naruszenia przez Sąd odwoławczy wskazanych w niej przepisów, a tym bardziej o charakterze rażącym. Odpadła zatem wtórna przesłanka skuteczności tej skargi w postaci wpływu, i to istotnego, uchybień na treść zaskarżonego wyroku.

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.